

Дзвоник (стисло)

Борис Грінченко

Наталочці було сім років. Вона була напівсиротою, адже її мати вмерла, а батько був інвалід і алкоголік. Калікою батько став внаслідок того, що впав на льоду і зламав собі руку.

Через те, що вдома Наталочці нічого було їсти, добрі люди відвезли її до сирітського дому. Там їй було добре: вона завжди могла смачно поїсти, ходити у чистенькому одязі, спати на затишному ліжку. Вдома ж було все зовсім навпаки, та і батько міг її побити.

Але їй жилося не так просто, як здається. Наталці було важко звикнути до столових приборів, бо вдома вона їла лише руками, тому з неї сміялися дітки. Начальниця Олександра Петрівна садила її окремо від всіх на обід. Згодом Наталка вже обідала так, як і всі, але дівчата продовжували дразнити її ляпалом. "Це нечупарне прізвище ніяк не приставало до її тоненької невеличкої постаті з чорноволосою голівкою, до її замисленого обличчя з великими засмученими очима. Але вже як приложили, то так воно й зосталося".

Наталя ніяк не могла звикнути до панської мови, чим смішила ще більше дітей. Її називали нерозумною і казали, що вона погано вчиться. Одного разу вона читала вголос і сказала не "Усердно занялся делом", а "У середу зайнявся дом". І з цього часу її почали називати Середою.

Діти завжди чекали, коли Наталя буде розказувати домашнє завдання, бо знали, що вона обов'язково скаже якусь нісенітницю. Дівчинка намагалася добре вчитись, але їй було важко зрозуміти ті слова, які путались в її голові. Вона боялася класу і здригалась, коли лунав дзвінок. "Ох, цей уже їй дзвоник! Як він їй упікся! Він дзвонив на день шістнадцять разів! Другого ж дня, як вона приїхала сюди, її вразив цей дзвоник".

Колись їй приснилося рідне село, де гуляли дітки і вигукувала веснянки Наталя. Раптово з'явилися садки, та густі – як ліс. І ось це вже справді ліс, у якому сидить під дубом Наталка з Оксаною, які заховалися від батька Наталі. Аж раптом лунає грім, і дівчинка схоплюється і біжить. Виявилось, що то пролунав дзвінок.

Цей день був дуже сумний для Наталочки. Вона зрозуміла, що вже ніколи не побачить краси рідного краю, своїх подружок. І минали дні за днями, а Наталка не жила – слухалася дзвоника. "Дзвоник будив її — вона вставала, кликав снідати — вона йшла, велів учитися — вона вчилася, випускав з класу після лекції і знову наказував сідати — вона слухалася. І так усе: сон, їжа, гулянки, наука — все дзвоник велів, промовляючи своїм гострим, ухові дошкульним голосом. Тепер у неї не було своєї волі — він усю забрав".

Дівчина почала думати, що цей дзвоник живий, і почала його ненавидіти.

У дворі стояв глибокий колодязь, в який Наталя любила часто зазирати. Одного

разу вона глянула туди і раптово задзеленчав дзвінок. І з цього часу, як тільки вона чує дзвоника, то згадує цю криничку. Їй здавалося, що її "ворог" так і каже: "Топись!".

Не витримавши, дівчинка пішла до начальниці і запитала, чи можна їй втопитися у криниці. Олександра Петрівна почала кричати, питати, чи Наталя не хвора, і взагалі заборонила дівчинці думати про таке. "Того ж дня колодязь накрито віком і те віко замкнено. І того ж дня Наталя занедужала, і нездужала довго... хоч і встала-таки..".